

IDILA

Videla sam kako trči obezglavljena kokoška
i kako joj baba iz utrobe vadi jaje
oko koga još nije sasvim očvrsla ljuska,
osetila sam kako opojno mirišu
izgaženi tvrdoglavi ružini pupoljci
i kako komšija štavi krzno kunića
koji je do maločas mrdao njuškicom
i čuljio uši da čuje zvuk oštar kao sečivo,
videla sam širom otvorene oči krtice
skočanjene na humci zemlje u dnu naše bašte,
gledala sam kako keruša grize svoju posteljicu,
a zaklanjali su mi oči da ne vidim kako se na ekranu
sa zastrašujućom strašću ljube Mira Furlan i,
čini mi se da je ono bio, Rade Šerbedžija.

RUBLJE

Majka odnosi metalni lavor
prepun tek izbeljenog veša
do žice razapete između
dva stabla oraha iza kuće.

Jednu po jednu, uzima naše
majice i dobro ih istresa.
Na lice joj sleću kapljice,
ali ne zastaje: dlanom žustro
poravnava svaki komad rublja
i kači ga drvenim štipaljkama.

Lepršaju na vetru čaršavi,
jastučnice očas zatrudne, belje
od svega što je na svetu belo.

Zadivljeno gledamo kako se suši
ono što ćemo, kroz koji dan,
bez griže savesti, isprljati,

praveći čovečuljke od blata
ili prasnuvši u glasan smeh
ustima punim soka od višanja.

GUMICE

Odjednom smo sve do jedne u pernicama
imale tvrde kineske gumice duginih boja.
Neke su mirisale na prepolovljeni limun.
Najviše je bilo onih koje su mamile da ih
zagrižeš kao prvu, još nedozrelu, trešnju.

Moja gumica mirisala je na jagode,
jače od jagoda koje nam je strina
donosila u plavoj vangli bez jedne ručke.

Kad god bih njom pokušavala da obrišem
načinjenu grešku, trag olovke se razmazivao
i slova bi se pretvarala u sivu mrlju
koja se više ničim nije mogla obrisati.

Brišući, uživala sam u mirisu jagode
toliko da zadovoljstvo osećam, evo, i sad,
još uvek nagnuta nad zamrljanim rečima
koje razumem bolje nego čitka slova ispisana
sigurnom rukom, na jednakom odstojanju.

SAPUN

Jutra su još uvek mirisala na sapun
na čijem omotu se bezbrižno brčkalo dete
u koritu niz koje se slivala kovrdžava pena.

Ipak, perući ruke pod mlazom vode,
nikad nisam propustila da se upitam
da li je na slici dečak ili devojčica.

Sapun je sve slabije penio, oprane ruke
sve kraće su mirisale i sve oko mene
odzivalo se na drugo, naknadno dato ime.

Sve osim golišavog deteta, koje se još uvek u ohladneloj vodi, bezazleno igra penom i čudi se svojim smežuranim prstima.

Ono se, bezimeno, i dalje ćutke smeška, sa polica megamarketa, kutija za sapun, iz sećanja koja, jedna za drugim, nenadano, prskaju kao najveći mehuri od sapunice.

SVETILJKE

Uveče, kad bi se sumrak hvatao oko prozora, zamišljala sam kako bih volela da postanem ona koja gleda na sat i čeka tren u kome treba okrenuti prekidač i jednim potezom popaliti sve ulične svetiljke u čitavom našem gradu.

Nikada nisam saznala naziv tog zanimanja kojim sam od detinjih dana želela da se bavim. Možda zato danas, pokatkad, i pišem pesme.